

1 DE ZWARTE KATER

Edgar Allen Poe

Voor het dolste en toch doodgewoonste verhaal dat ik nu van plan ben te schrijven, reken ik, noch hoop ik, op enig geloof.

Ik zou wel gek zijn dat te verwachten in een geval waar zelfs mijn zinnen hun eigen duidelijke waarneming wantrouwden. Nochtans ben ik niet gek en heel zeker droom ik niet. Maar morgen zal ik sterven en vandaag wil ik mijn ziet ontlasten.

Ik bedoel niet anders dan de wereld kort en bondig en zonder commentaar in kennis te stellen van een reeks louter huiselijke gebeurtenissen.

Voor mij waren de gevolgen van deze gebeurtenissen verschrikkelijk, martelend, vernietigend. Nu wil ik niet proberen ze te verklaren. Mij hebben ze alleen maar afgrijzen gebracht, velen zullen ze eerder grillig dan verschrikkelijk vinden.

Later zal misschien een verlicht brein mijn hersenschim tot iets normaals herleiden, een kalmer, logischer en veel minder opgewonden geest dan de mijne, die uit de omstandigheden die ik met zoveel ontzetting ga uiteenrafelen, niets méér zal opmaken dan een gewone opeenvolging van heel natuurlijke oorzaken en gevolgen.

Sinds mijn kinderjaren stond ik bekend om de zachtheid en menselijkheid van mijn karakter. De tederheid van

mijn hart liep zo in het oog dat ik daardoor een mikpunt van mijn kameraden werd. Ik hield bijzonder veel van dieren en werd door mijn ouders met allerlei huisdieren verwend.

Het grootste gedeelte van mijn tijd hield ik me met hen bezig en ik voelde me nooit gelukkiger dan wanneer ik ze kon verzorgen en liefkozen.

Deze trek van mijn karakter groeide met de jaren mee en bij mijn volwassen worden bleef ze een der voornaamste bronnen van genoegen.

Voor hen die een genegenheid voor een trouwe en verstandige hond hebben gekoesterd hoef ik de aard of diepte van de voldoening die hieruit voortvloeit niet te omschrijven. Er is iets in de onbaatzuchtige en zelfopofferende liefde van een redeloos dier dat dadelijk het hart treft van wie meermalen in de gelegenheid is geweest de armzalige en vluchtige trouw te toetsen van slechts een Mens.

Ik trouwde jong en was zo gelukkig in mijn vrouw een geaardheid aan te treffen die aan de mijne niet vreemd was.

Nadat ze mijn voorliefde voor huisdieren gemerkt had, liet ze geen gelegenheid voorbijgaan om zich een paar van de aardigste soorten aan te schaffen. Wij hadden vogels, goudvissen, een mooie hond, konijntjes, een aapje en een kater.

Deze laatste was een opmerkelijk groot en prachtig dier, helemaal zwart en verbazend verstandig.

Als mijn vrouw, die in haar hart geen klein beetje bijgelovig was, hierover kwam te spreken, zinspeelde ze vaak op het oude volksbegrip dat alle zwarte katten voor vermomde heksen hield. Niet dat ze het ooit ernstig meende, en ik noem het alleen maar omdat het me nu juist weer te binnen schiet.

Pluto zo heette de kater was mijn uitverkorene en speelkameraad. Alleen ik gaf hem zijn eten en hij liep me in huis overal achterna. Ik kon hem er zelfs met moeite van weerhouden me te volgen als ik uitging.

Zo duurde onze vriendschap al verscheiden jaren, waarin mijn gemoedsgesteldheid en karakter ik bloos het te moeten bekennen door de invloed van de duivel Drankzucht een radicale verandering ten kwade hadden ondergaan.

Bij de dag werd ik humeuriger, prikkelbaarder, onverschilliger voor de gevoelens van anderen. Ik veroorloofde me heftig tegen mijn vrouw uit te vallen. Ten laatste bracht ik haar zelfs lichamelijk letsel toe. Mijn dieren voelden natuurlijk de verandering in mijn wezen. Ik verwaarloosde ze, mishandelde ze zelfs.

Met Pluto had ik echter nog voldoende consideratie om me hiervan te weerhouden, maar de konijnen, de aap en zelfs de hond mishandelde ik zonder gewetensbezwaar, als ze me per ongeluk in de weg liepen of uit genegenheid naar me toe kwamen.

Maar mijn kwaal kreeg steeds meer vat op mij want welke kwaal is zo erg als de alcohol? en ten slotte begon